

Speech COC-voorzitter Tanja Ineke bij manifestatie Hand in Hand voor diversiteit

Arnhem, 8 april 2017

Twee mannen of twee vrouwen die hand in hand over straat lopen. Ik word er elke keer weer blij van als ik het zie. Goed zo, denk ik dan. De neiging om m'n duim op te steken kan ik nog net onderdrukken – misschien herken je dat gevoel.

Hand in hand lopen met degene van wie je houdt. Elkaar even een knuffel geven, of een kus, op het moment dat jij dat wilt. Het lijkt maar iets kleins, maar het staat voor iets groots. Het staat voor de liefde.

En, het zou vanzelfsprekend moeten zijn. Maar dat is het niet. Niet altijd. Niet afgelopen zondag, toen Jasper en Ronnie bruut werden aangevallen door een stelletje lafbekken. Zo hatelijk, zo hard. De beelden gingen me door merg en been.

De klappen die Jasper en Ronnie kregen, raken ons allemaal. Het maakt dat velen van ons voorzichtiger worden. Hand in hand lopen misschien zelfs helemaal achterwege laten.

Als je zelf wel eens hand in hand over straat loopt, of je vriendin met een kus begroet, dan herken je misschien ook dit: je kijkt – ook al is het maar heel even – toch om je heen. In je hoofd klinkt een stemmetje. Wie is er in de buurt? Wie heeft het gezien? Kan het?

Ik denk dat hetero's zichzelf die vraag gelukkig bijna nooit hoeven te stellen.

Te veel lesbiennes, homo's, bi's, trans en intersekse mensen krijgen te maken met geweld. Het vrouwenpaar in Groningen, de mannen op de pont in Amsterdam. Daardoor voelen we ons soms kwetsbaar. Ook in Nederland anno nu. Ook op dat postzegeltje op de wereldkaart waar we al zo ver gekomen zijn als het gaat om acceptatie van LHBTI's.

Daarom trokken we maandag als COC aan de bel bij informateur Schippers. Meer acceptatie en minder geweld, dat worden wat ons betreft prioriteiten voor het nieuwe kabinet.

Het nieuws over de laffe aanval op Jasper en Ronnie schokte Nederland.

Er was boosheid. Er was verontwaardiging.

Maar er was ook zoveel liefde en zoveel solidariteit.

Nederland sloeg de handen ineen, letterlijk.

Er was Barbara Barend, die mannen opriep om hand in hand op de foto te gaan.

En er waren al die mannen die daaraan gehoor gaven.

De dominees uit het Groene Hart.

De DJ's van 3 FM

De politici op weg naar de formatie.

De diplomaten in New York.

De docenten op de Rotterdamse basisschool.

De politiemannen uit Leiden.

De voetballers van NEC

Er was de solidariteitsverklaring van Marokkaanse moskeeën.
Er zijn de postzakken vol liefde van trava Dolly Bellefleur.
Er zijn de bijeenkomsten in Amsterdam, Eindhoven en Den Haag.

En vandaag zijn JULLIE er, massaal bijeen hier in Arnhem.

Die uitbarsting van solidariteit is hartverwarmend.
Ook déze beelden gaan de wereld over, van Kopenhagen tot New York.
Ook dít tekent onze samenleving.

Én het tekent onze LHBTI-gemeenschap: kleurrijk, krachtig en solidair.
Een gemeenschap die hier vandaag massaal bijeen is met een duidelijke boodschap:
we laten ons *niet* onzichtbaar maken, wij gaan *niet* terug de kast in.

In Nederland mag je hand in hand over straat met je vriend.
Mag je je vriendin overal een zoen geven.
Dat is meer dan een recht.
Het is één van de mooiste verworvenheden van onze samenleving.
Laten we dat koesteren. Nu meer dan ooit.
Doe wat goed voelt voor jou, maar laat je niet bang maken.

Als we – zoals vandaag – als hetero's, homo's, lesbo's, bi's trans en intersekse mensen in alle
kleuren, soorten en maten, de handen ineen slaan, dan weet ik één ding zeker.
Dan verlies de haat.
En dan wint de liefde.

Dank jullie wel.